

PEIKKOSOTURI

Helsingissä maaliskuussa 2026 Nro:17

1 KKK/JR 11 toimitusjoukkueen miehiä YH:n aikana Hatjalahdella. Edessä keskellä Eero Birger Tiihonen ja hänen takanaan ylimpänä Paavo Lehtinen, muita emme ole pystyneet tunnistamaan. (Kuva Sami Tiihosen kotiarkisto)

Talvisodan toimitusjoukkueiden tehtävät

Talvisota (1939–1940) Suomen ja Neuvostoliiton välillä nosti esiin suomalaisten neuvokkuuden, päättäväisyyden ja yhteisöllisyyden. Vaikka etulinjan taistelijat ovat usein tarinoiden keskiössä, myös huoltotehtävät ja erityisesti toimitusjoukkueet olivat sodan kestävyys- ja menestyksen kannalta ratkaisevan tärkeitä. Toimitusjoukkue kuului huolto-organisaatioon ja sen päätehtävänä oli varmistaa, että etulinjan joukot saivat kaiken tarvitsemansa varusteet, tarvikkeet, ruoan ja muut tärkeät materiaalit kuten ampumatarvikkeet mahdollisimman ajallaan ja turvallisesti. Näitä ryhmiä muodostettiin eri puolille rintamaa ja ne toimivat usein äärimmäisen vaativissa olosuhteissa kuten syvässä lumessa, pakkasessa ja vihollistulen alla.

Suomen sotavoimien määrävahvuudet

Konekiväärikomppanian toimitusjoukkueeseen kuului määrävahvuustaulukon mukaan komppanian vääpeli, joka toimi joukkueen johtajana. Hänen alaisuudessaan oli lääkintäryhmä, ammustarvikeryhmä ja toimitusryhmä, jota johti talousaliupseeri. Toimitusryhmä jaettiin kahteen puoliryhmään tehtävittäin. 1. puoliryhmään kuului muonitus ja siihen liittyvä toiminta. Toiseen puolijoukkueeseen kuului mm käsityöläiset ja muonan kuljetukset ja ampumatarvikkeiden toimitus, joka oli merkittävämpiä tehtäviä sille. Kokonaisvahvuus toimitusjoukkueella oli 24 miestä.

Paikalle saapuneita Ässän ystäviä

Kaartin jääkäriyrykmentin seppeleen laskivat apulaiskomentaja eversti Jussi Annala ja Kaartin pataljoonan komentaja everstiluutnantti Antti Montonen.

Kunniakäynnin kutsuvieraita vasemmalta: Stadin slang, ministeri Pertti Salolainen, Kaartin kilta, Sotien 1939–1945 Pääkaupunkiseudun perinneyhdistys, Kaartin Jääkäriyrykmentti/Kaartin pataljoona ja Ässä-rykmentin perinnetoimikunta.

Perinneyhdistyksen seppeleen laski Heidi Aho yhdessä Rauno Loukkolan kanssa.

Juhlapuheen patsaalla piti Sotien 1939–1945 Pääkaupunkiseudun perinneyhdistyksen toiminnanjohtaja evp. majuri Marko Maaluoto

Perinnetoimikunnan seppeleen laskivat alikersantti Veeti Risikko Kaartin Pataljoonan 1. Sotilaspoliisikomppaniasta, Ilpo Valtaoja ja Kari Björn perinnetoimikunnasta.

(Kuvat: Ässärykmentin perinnetoimikunta)

Kunnioitettu perinnetoimikunnan henkilöstö, herra eversti ja hyvä juhlayleisö

Olen Marko Maaluoto ja aloitin Mannerheim-ristin ritarien säätiön toimitusjohtajana tämän vuoden alussa.

Ihan ensimmäistä kertaa en ole tässä tilaisuudessa mukana. Edellisestä kerrasta on tosin aikaa noin 25 vuotta. Seppelleenlaskujen jälkeen söimme Ässän soppaa ja lisäksi nautimme erään varsin perinteisen suomalaisen juoman. Nimeltä muistan vielä pari veteraania, joiden kanssa olin tekemisissä. ”Rauha merkitsee vapautta. Kiitos, että saamme elää itsenäisinä ja puhua suomea”. Tämä on hämeenlinnalaisen lapsen kirjoittama viesti. Se oli istumapaikallani Kansallisen veteraanipäivän valtakunnallisessa pääjuhlassa Hämeenlinnassa noin puoli vuotta sitten. Viestiin sisältyi kiitollisuutta, kunnioitusta ja arvostusta veteraaneille sekä koko veteraanisukupolvellemme.

Tänään me, hyvä juhlayleisö, osoitamme kiitollisuutta ja kunnioitusta sankarivainajille, Ässä-rykmentissä palvelulle ja heidän kauttaan koko sotasukupolvelle. Tänä vuonna tuli kuluneeksi 85 vuotta talvisodan päättymisestä ja 80 vuotta jatkosodan päättymisestä. Sisukas sotasukupolvi alkoi jälleenrakentamaan maatamme, tukemaan evakkoja elämän rakentamisessa uudelle kotipaikalle, auttamaan sodassa vammautuneita ja orpoja sekä muita avuntarpeessa olevia. Näin pitkää yhtäjaksoista rauhanaikaa ei ole ollut koko itsenäisyytemme aikana aiemmin. Me kaikki toivomme rauhan jatkuvan vielä pitkään, vaikka Venäjän hyökkäyssota Ukrainaa vastaan ja sen muut aggressiiviset toimet haastavatkin turvallisuuttamme myös tunnetasolla. Rauha ei ole itsestäänselvyys, vaan sen eteen pitää tehdä töitä joka päivä. Tänä kesänä Viron presidentti Alar Karis sanoi maansa Voitonpäivän paraatin puheessaan, että turvallisuus lähtee yksilöinä meistä jokaisesta. Meitä kaikkia tarvitaan ja meillä kaikilla on roolimme turvallisuuden rakentamisessa. Eräs entinen Puolustusvoimain komentaja on todennut, että parasta maanpuolustus- ja veteraanityötä on yleinen asevelvollisuus. Jokainen saapumiserä vuorollaan pääsee antamaan oman osansa maanpuolustuksellemme ja kunnioittamaan veteraanien elämäntyötä itsenäisen Suomen hyväksi.

Hyvä juhlayleisö

Venäjän aloittama julma sota Ukrainaa vastaan on kestänyt kohta neljä vuotta. Tämä sota ei ole jättänyt ketään ukrainalaista osattomaksi, vaan sota on koskettanut kaikkia tavalla tai toisella. Suomessa ja kumppanimaissamme seurataan tilannetta tarkasti. Tämän sodan alkuvaiheessa seurasin virkatehtävieni näkökulmasta erityisesti sitä, millä keinoin ukrainalaisten taistelutahtoa ja maanpuolustustahtoa ylläpidettiin sekä vahvistettiin. Yhtenä keskeisenä toimenä nousi esille yhteisöllisyys, yhdessä

tekeminen ja toisista huolehtiminen tuttuja asioita myös meille viime sodistamme. Me olemme suunnitelleet käyttävämme pitkälti samoja menetelmiä maanpuolustuksen ylläpitämiseen ja vahvistamiseen. Voima löytyy meistä itsestämme ja me suomalaiset olemme olleet aina vahvoja ja yhdistäneet voimamme, kun on ollut tiukka paikka.

Hyvät kuulijat

Historia on myös osoittanut, että maanpuolustusratkaisumme on toimiva. Kokonaismaanpuolustus, jossa viranomaiset tukevat toinen toisiaan ja käyttävät tarvittaessa toistensa resursseja on hyvin suomalainen tapa varautua.

Henkistä kriisinkestävyyttä ylläpidetään ja kehitetään vaalimalla meille jätettyä arvokasta perintöä ja huolehtimalla vielä keskuudessamme olevista sotasukupolvemme edustajista. Tästä perinnehuoltotyöstä päävastuun kantaa Tammenlehvän Perinneliitto jäsenjärjestöineen, jolle toimintansa jo lakkauttaneet veteraanijärjestöt ovat tehtävänsä siirtäneet. Kaatuneitten omaisten liitto jatkaa vielä toimintaansa ja Sotavainajien muiston vaalimisyhdistys tekee arvokasta työtään viime sodissa kadonneiden löytämiseksi sekä tunnistamiseksi.

Jalkaväkirykmentti 11 eli myöhemmin Ässä-rykmenttinä tunnettu joukko perustettiin Helsingissä lokakuussa 1939. Perustamispaikat olivat näillä kulmilla. Pääosa oli kotoisin Helsingistä, mutta myös Porvoon ja Loviisan alueelta. Talvisodassa Ässä-rykmentin ensimmäinen kosketus viholliseen oli reilu viikko talvisodan alkamisesta. Sodan päättyessä Ässä-rykmentin tappiot olivat kovat, sillä vajaasta 3000 sotaan lähteneestä sotilaasta jäljellä oli 850. Jatkosotaan helsinkiläinen rykmentti muodostettiin uudelleen, mutta nimellä Jalkaväkirykmentti 26. Hyökkäysvaiheessa se taisteli kuukausia vailla riittävää lepoa ja kovin tappioin menettäen puolet vahvuudestaan. Joulukuussa Ässä-rykmentti hajotettiin.

Hyvä kuulijat

Ajatus Mannerheim-ristin ritarien säätiön perustamisesta syntyi Suomen Marsalkka Mannerheimin hautajaispäivänä neljäs helmikuuta 1951. Alkuun yksi sen keskeinen tehtävä oli auttaa ja tukea apua tarvitsevia ritareita perheineen, sittemmin yhä tärkeämmäksi tehtäväksi tuli perinteiden vaaliminen. Nyt, kun ritareita ei enää ole keskuudessamme, niin tätä perinneyötä tehdään tukemalla mm. aiheeseen liittyvää tutkimusta, julkaisuja, näyttelyitä ja muistomerkkihankkeita.

Ässä-rykmentin perinteiden vaalimisella on ritareitakin pidempi historia. Ässä-rykmentin perinneyhdistys perustettiin kesällä 1940 vaalimaan rintamalla syntynyttä aseveljeyttä.

Tämä oli yksi ensimmäistä aseveliyhdistyksistä ja se oli myös uranuurtajia veteraanien huoltotyössä. Ässä-veteraanit halusivat myös muistaa kaatuneita aseveljiään ja Muistomerkkitoimikunta perustettiin keväällä 1940. Varojen keruu tätä varten alkoi pian talvisodan päättymisen jälkeen ja se sujui hyvin. Tämä muistomerkki paljastettiin tasan 85 vuotta sitten suuren väkijoukon läsnä ollessa ja marsalkka Mannerheimin ottaessa vastaan ohimarssin.

Perinneyhdistyksen työtä jatkaa Ässä-rykmentin perinnetoimikunta. Se pitää yllä ja välittää uusille sukupolville Ässä-rykmentin kunniakkaita perinteitä.

Puolustusvoimissa Kaartin jääkärirykmentti vaalii talvi- ja jatkosodan Ässä-rykmentin perinteitä.

Hyvät kuulijat

Puolustusministeriö on nimennyt Sotamuseon kansalliseksi sotahistorian ja veteraaniperinteen keskusmuseoksi. Sotamuseossa, sen seitsemässä yhteistyömuseossa ja muissa sotilasmuseoissa on vuosittain yli puoli miljoonaa kävijää. Tämän päälle vielä tuhannet kävijät erilaisissa perinnetiloissa, muistomerkeillä ja sankarihautausmailla. Nämä komeat kävijämäärät kertovat kiinnostuksesta sotahistoriaan, veteraaniperinteeseen ja maanpuolustukseen. Tällä paikalla on tehty tällaista perinnetyötä nyt tasan 85 vuotta. Ässä-rykmentissä palvelleiden perintö ei unohdu.

Kiitos Ässä-rykmentin perinnetoimikunnalle ja kaikille perinnetyön tekijöille tärkeästä toiminnastanne maanpuolustuksen ja henkisen kriisinkestävyuden hyväksi. Vapaaehtoisuudesta ja pieneltä tuntuvista teoista tulee merkittäviä ja konkreettisia juuri tällaisina juhlapäivinä. Paikallisissa tapahtumissa muisto pysyy elävänä ja kantaa pitkälle tulevaisuuteen. Teette arvokasta työtä, kiitos.

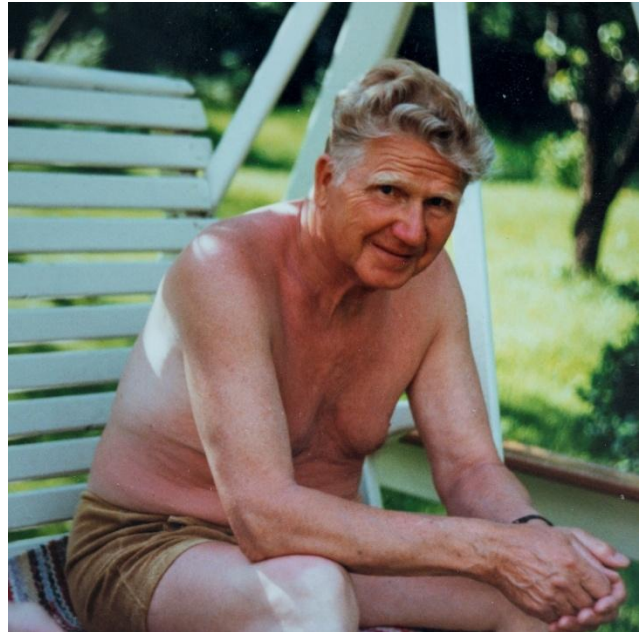
Hyvä juhlayleisö, kiitos myös teille, että olette pitäneet tärkeänä tulla kunnioittamaan Ässä-rykmentissä palvelleita ja sotasukupolveamme.

Pidetään huolta toinen toisistamme - yhdessä olemme vahvoja.

Hyvää juhlapäivää ja syksyn jatkoa.

Marko Maaluoto

Ässän Talvisodan veteraani Eero Birger Tiihonen kuvattuna kotinsa pihakeinussa Tikkurilassa

Eero Birger Tiihonen syntyi Helsingissä 13.3.1913 ja hän oli vanhin Kalle ja Sigfrid Sofia Tiihosen kuudesta lapsesta. Perhe asui Eeron syntyessä Mariankadulla. Eeron aloittaessa kansakoulun 1920 perhe oli muuttanut Porvoonkadulle. Koulunsa Eero kävi Kallion kansakoulussa Porthaninkadulla, jonka jälkeen hän alkoi isäänsä seuratien harjoitella puusepän ammattia. Isä Kalle, joka oli Helsingin kaupungin sähkölaitoksella puuseppänä vuodesta 1915 alkaen järjesti Eeron sähkölaitoksen palvelukseen puusepäksi. Eero aloitti työt puuseppänä isänsä tavoin 1929. Kun osoittautui että Eero on tarkka ja taitava työssään hänet siirrettiin mallipuusepäksi ja mm. hänen tekemiään ovat Vanhankaupungin sähkölaitoksen suuri-koiset puiset hammaspyörät, jotka ovat entisöityinä edelleen museoidussa laitoksessa nähtävissä.

Sotaväkeen (Varusmiespalvelukseen) Eero lähti 9.1.1935 oltuaan kutsunnoissa lokakuussa 1933 ja hyväksyttiin vakinaiseen palvelukseen. Palveluspaikaksi määrättiin SVK (Suomen valkoinen kaarti) Helsingissä, yksiköksi tuli konekiväärikomppania. Erikoiskoulutukseksi on sotilaskantakorttiin merkitty taistelulähetti ja sotilasarvoksi kaartilainen. Eero kotiutettiin täysin palvelleena 24.12.1935. Eero palasi sotaväen jälkeen takaisin töihin sähkölaitokselle. Syyskuussa 1937 Eero avioitui Aune Dagmar Siljan-derin kanssa ja pariskunta muutti asumaan Pääskylänrinne 6:een, josta seuraavana vuonna muutettiin Torkkelinkujalle.

Vuoden 1939 lokakuussa tuli kutsu ylimääräisiin harjoituksiin, Eero ilmoittautui tutussa paikassa Kallion kansakoululla, jossa ensimmäinen pataljoona perustettiin ja yksiköksi tuli I/KKK.

Rykmentin varsinainen sotatie alkoi

Haapaniemenkentältä 17.10.1939. Illalla tulee tieto, että huomenna aamuna klo 04:00 on lähtö. Minne, sitä ei sanottu. Joukkojen ryhmituksen jälkeen rykmentti siirtyi marssien Vallilan tavara-asemalle, jossa se lastattiin juniin. Juna pysähtyi lopulta Johanneksen asemalle Karjalan kannaksella, jossa se purettiin ja ryhmitettiin uudelleen. Joukot majoituivat Johanneksessa siihen sopiviin paikkoihin. Johanneksessa tehtiin lopulliset joukkojen järjestelyt ja Eero sijoitettiin konekiväärikomppanian toimitusjoukkueeseen, jonka jälkeen marssi kohti Hatjalahden lohkoa alkoi. Rykmentin varsinainen huoltokeskus sijoitettiin Rauhalahden hoviin, joka tunnettiin paremmin nimellä Näykki ja se sijaitsi lähelle esikuntaa, joka perustettiin Taatilaan.

Kompanioiden toimitusjoukkueet sijoituivat lähelle omia joukkojaan ja majoituksina toimivat evakoilta tyhjiksi jääneet talot ja muut majoitukseen kelpaavat suojaiset paikat. Koska miesten joukossa ei ollut kokkeja tuli joukoilta napinaa ruuan laadusta. Tätä ilmeni myös muissa joukko-osastoissa. Päämajassa tähän reagoitiin ja helmikuussa 1940 Viipurissa järjestettiin ensimmäiset kurssit keittäjille. Ensi alkuun koulutettiin kuukausitasolla 120 miestä Lotta-Svårdin toimesta ja oletettavasti Eero komennettiin tällaiselle kurssille koska tästä on kantakortissa maininta, mutta ei ajankohtaa.

Sotatoimien alkaessa 30. marraskuuta oli Ässä-rykmentin asemat vielä huomattavan puutteelliset ja niitä rakennettiin yötä päivää. Nypykkää muun muassa vielä rakennettiin sekä parannettiin jo olemassa olevia. Majoitukset olivat hajallaan eripuolilla lohkoa, joka vaikeutti merkittävästi huollon toimintaa. Toimitusjoukkue selvisi kuitenkin kohtalaisen hyvin ja esimerkiksi miehet hankkivat lisämuonitusta taloista, jotka olivat jääneet tyhjinä sotatoimialueelle. Saaliit jaettiin ja ”töpinän” miehet olivat aktiivisesti mukana lisämuonan hankinnassa. Venäläisten saadessa läpimurron Lähteen loholla tuli myös Ässä-rykmentille käsky vetäytyä asemistaan. Rykmentti sai vetäytymiskäskyn 15. helmikuuta 1940. Käskyn mukaisesti rykmentti vetäytyi Väliasemaan (Humaljoen–Makslahden linjalle) sekä asemiin sen pohjoispuolella oleville saarille. Uuraassa joukot taistelivat 3.3.1940 asti, jonka jälkeen vetäydyttiin Säkkijärven maastoon Niskapohjaan jossa asemat pidettiin sodan loppuun asti, Eero lomautettiin toistaiseksi 3.5.1940.

Jatkosota alkaa

Luutnantti J. Saikonen saa 16.6. 1941 käskyn perustaa moottoroidun pst.tykkikomppanian Tikkurilassa Männistön talolla. Eero ilmoittautuu tähän nyt perustettavaan yksikköön samana päivänä. Joukot kootaan ja varustetaan 17–19.6. Illalla 19.6 klo 23:00 komppania lähtee Tikkurilasta kohti keskittämisaikaa Klamilaa Vironlahdella. Matka ei suju kuitenkaan helposti lukuisten pysähdysten takia, jotka johtuivat häikäpönttöjen aiheuttamista moottorihäiriöistä perillä ollaan vasta 20. päivä klo 15:00. Komppania alistetaan 28.6 illalla JR 4:lle ja siirtyy Häsälän maastoon. Elokuun 25. päivä komppania saapui Eerolle talvisodasta tutuille paikoille Tervajoen kautta Viipurin vanhan maantien ja Turkinsaaren menevä tien risteyksen maastoon. Täältä komppania siirtyi Ala-Sommeen kautta Johannekseen, jossa se majoittui Hackmanin tehtaan maastoon. Ympyrän ensimmäinen lenkki oli sulkeutunut, 19.10. 1939 oli Eero saapunut tähän samaa paikkaan talvisodan alla JR 11 mukana.

Tykkikomppania alistettiin JR 24:lle 10.9 ja Eeron sota jatkui talvisodasta tutuksi tulleen Kuolemajärven maastojen kautta Inon rannikkopuolustusasemaan. Kannaksen vapautustaisteluiden jälkeen 30.9 tykkikomppania siirtyi Perkjärven asemalle mistä se kuormattiin junaa ja siirrettiin Vesikelykseen Maaselän kannakselle. Perillä se oli 3.10 ja siitä asti komppania taisteli JR 24:n mukana aina 30.10 asti, jolloin komppania siirtyi Maaselästä Syvärin alajuoksulle. Eero ylennettiin korpraaliksi ansioistaan 22.12.1941. Komppania taisteli Syvärin alajuoksun asemien lisäksi Syvärin sillanpääasemissa koko asemasotavaiheen. Perääntymisen alkaessa kesäkuussa 1944 taistelut jatkuivat koko perääntymisvaiheen ajan, komppania osallistui taisteluihin muun muassa Nurmoilassa ja Varloissa. Sota komppanian osalta päättyi Uomaassa kun rauha tuli.

Eeron osalta sota loppui 1.11.1944 kotiutukseen. Paluu kotiin ja perheen luo oli pitkien sotavuosien jälkeen monella tavalla suuri helpotus ja kotona odotti vaimon lisäksi 1,5 vuotias Erkki-poika. Eero palasi sähkölaitokselle vanhaan työhönsä ja Helsingin kaupunki palkitsi Eeron Helsinki-mitalilla 1966. Eläkkeelle hän jäi 1976. Eero kutsuttiin viimeiseen iltahuutoon Vantaalla 7.9.1987

in memoriam

Ässä-rykmentin perinnetoimikunnan kantaviin voimiin kuulunut Jukka Tapani Peltonen on poissa. Jukka menehtyi 17.11.2025 kotonaan Helsingissä. Hän oli syntynyt 27.10.1939 Tuusulassa.

1990-luvun puolenvälin tienoilla Jukka Peltonen otti yhteyttä silloiseen perinnetoimikunnan puheenjohtajaan Niilo Rytin ja hän halusi tietoja isänsä aseveljistä. Aseveljiä löytyi vielä kolme.

Hän hyvin selkeäsanaisesti ilmoitti tuolloin haluavansa olla mukana ÄSSÄn perinnetyössä ja ilmoitti ottavansa itse yhteyttä, kun aikaa enemmän liikenee.

Jukalle lähetettiin kaikki ÄSSÄn tiedotteet tuosta alkaen ja aikanaan 2010-luvun alkupuolella hän ilmoitti haluavansa liittyä mukaan.

Jukan isä kuului JR11 I/KKK jossa toimi konekiväärin johtajana. Sotilasarvoltaan hän oli alikersantti. Jukka Peltosen isä kaatui 6.3.1940 Viipurinlahdella Niskapohjassa ja ruumis jäi kentälle. Jukka yhdessä Kari Salmisen kanssa kävivät sota-arkistoista kaiken mahdollisen aineiston läpi selvittääkseen, onko Jukan isä mahdollisesti niiden sankarivainajien joukossa, jotka löydettiin jatkosodan hyökkäysvaiheen aikana Viipurinlahden saarista ja jotka haudattiin Säkkijärven kenttähautausmaalle. Säkkijärvelle on haudattu kaikkiaan 104 sankarivainajaa. He päätyivät tulokseen, että Jukan isän täytyy olla Säkkijärvellä haudattujen joukossa. Jukka osallistui perinnetoimikunnan sotahistoriallisille matkoille työtilanteen sen salliessa, kuva vieressä on Syvärille suuntautavalta matkalta, jossa Salmin ortodoksisen kirkon raunioilla pidettiin kentälounas tauko.

Jukka Peltonen valmistui oikeustieteen kandidaatiksi Helsingin yliopistosta vuonna 1966 ja sai varatuomarin arvon 1970. Peltonen oli Asianajotoimisto Peltonen LMR:n osakas vuoteen 2015 asti. Lisäksi hän toimi Helsingin kauppa-
korkeakoulun tuntiopettajana, oikeusministeriön lainvalmisteluosaston asiantuntijana ja Helsingin yliopiston asianajaoikeuden luennoitsijana. Hän toimi myös useissa suurta julkisuutta saaneissa oikeustapauksissa ja edusti valtiota Lapuan patruunatehtaan räjähdysonnettomuudessa ja Juice Leskisen aiheutonta huumausainerikossyytettä seuranneissa vahingonkorvausoikeudenkäynneissä. Jukka avusti kolmea poliisimiestä Mikkelin panttivankioikeudenkäynnissä ja entistä ministeriä Kauko Juhantaloa lahjusoikeudenkäynnissä valtakunnanoikeudessa. Hän toimi myös Wärtsilä meriteollisuuden konkurssipesän hoitajana. Peltonen toimi Suomen Asianajajaliiton hallituksen jäsenenä 1982–1988 ja puheenjohtajana 1988–1992, International Bar Associationin neuvoston jäsen vuosina 1992–2000 ja toimikunnan jäsen 1994–1996, Asianajajaoikeuden killan kiltavanhimpana vuosina 2000–2017 sekä Suomen Lakimiesliiton oikeuspoliittisen valiokunnan jäsenenä 1981–1988. Hän oli myös Allergiatutkimussäätiön puheenjohtaja vuosina 1984–1988 ja 1996–1998. Peltonen oli myös aktiivisesti mukana luomassa Viroon itse näistä ja riippumatonta asianajajalaitosta jo ennen Neuvostoliiton hajoamista. Vuonna 2007 Suomen Asianajajaliitto myönsi Peltoselle ensimmäisen Matti Ylöstalo -palkinnon, ja vuonna 2016 oikeuskansleri Jaakko Jonkka myönsi hänelle Matias Calonius -mitalin. Vuonna 2000 hänelle myönnettiin Helsingin yliopiston kunniatohtorin arvo. Peltoselle myönnettiin myös Viron asianajajaliiton ansio-
merkki vuonna 1991, ja hänet nimitettiin liiton kunniajäseneksi vuonna 1993.

Perinnetoimikunnasta Jukan siunaustilaisuuteen osallistui

Kari Salminen ja Esa Jansson.

Puolustusvoimien huolto 1939

Suomen puolustusvoimien huoltojärjestelmä oli suunniteltu rauhan aikana. Se jouduttiin ottamaan käyttöön täydessä laajuudessa 30.11.1939. Suomen huolto perustui kolmeen tasoon ja vastuu oli **Puolustusministeriöllä, Pääesikunnalla ja Intendentuuriosastolla (SA-Int.).**

Huollon osa-alueet olivat elintarvikehuolto, vaatetus ja varusteet, polttoaineet, ampumatarvikkeet, hevoset ja ajoneuvot sekä lääkintä. Rauhan aikana nämä toimivat erillisinä virastoina, jotka sodan alkaessa muutettiin sotahuolloksi. Kun liikekannallepano alkoi, perustettiin Päämajan huolto-osasto. Se jakautui muun muassa intendentuuriosastoon, jolle kuului ruoka ja vaatetus sekä kuljetusosastoon, lääkintäosastoon ja ase- ja ampumatarvikehuoltoon. Päämaja ohjasi koko kenttäarmeijan huoltoa. Se jakoi resurssit rintamille ja päätti ne prioriteetit, joilla toimittiin. Keskeiset ongelmat vuonna 1939 olivat siinä, että suunnitelmat olivat laadittu rauhan aikana. Huolto oli suunniteltu hitaaseen sotaan, puolustukseen ja rajalliseen kulutukseen. Todellisuus kuitenkin oli, että kulutus moninkertaistui. Ampumatarvikkeet loppuivat ajoittain, talvivarustus oli riittämätön ja puutteellinen lisäksi kuljetuskalustoa oli vähän. Järjestelmä kuitenkin toimi. Ruokahuolto pysyi kohtalaisen hyvänä eikä huolto muiltakaan osin romahtanut.

Puolustusvoimien huolto vuonna 1939 ei ollut vain armeijan sisäinen asia, vaan koko yhteiskunta valjastettiin sotatalouteen. Siviiliväestö kotirintamalla tuli säännöstelyn piiriin jo syksyllä 1939 ja esimerkiksi ensimmäisinä menivät kortille leipä ja rasvat, joista rasvat oli tiukasti säännöstelty. Lisäksi myös monet muut elintarvikkeet ja välttämättömyystarvikkeet tulivat säännöstelyn piiriin. Syy tälle säännöstelytarpeelle oli tuonnin romahtaminen. Olemassa olevat varastot ohjattiin armeijan käyttöön ja kuljetuskalusto oli otettu armeijan käyttöön. Tässä vaiheessa oli tullut selväksi aikaisemmin mainittu priorisointi mitä se tarkoitti kotirintamalle, ”ensin rintama sitten kotirintama”. Sotilaalle pyrittiin saamaan päivittäinen leipä ja lämpimään ruokaan pyrittiin sisällyttämään mahdollisuuksien mukaan liha ja rasva.

Ruokahuolto talvisodan aikana

Sotilaiden ruoka-annoksiin pyrittiin sisällyttämään suunnitelman mukaan leipää, keittoa tai puuroa ja mahdollisuuksien mukaan lihaa tai kalaa. Talvisodan alussa oli jonkin verran mahdollista sijoittaa kenttäkeittiöt evakoilta tyhjiksi jääneisiin rakennuksiin mutta usein kenttäkeittiöt toimivat teltoissa, korsuissa tai taivasalla.

Sotatoimien aikana talvisodassa huollon ja etenkin toimitusjoukkueiden toiminta oli vaikeaa. Lämmin ruoka pyrittiin saamaan joukoille 1–2 kertaa päivässä, se ei kuitenkaan aina ollut mahdollista. Ongelmia aiheutti ankarien taisteluiden lisäksi etenkin vihollisen pommitukset ja kova pakkanen, joten niistä aiheutui kuljetusten katkeamisia, josta taas seurasi, että jo valmis ruoka jäättyi. Lisäksi kaluston puute ja henkilökunnan tottumattomuus aiheuttivat käytännön ongelmia.

Vakavia ravitsemusongelmia ei lyhyen sodan aikana ehtinyt tulla esille. Puolustusvoimien kannalta elintarviketilanne säilyi hyvänä koko talvisodan ajan eikä hankintavaikeuksia ollut.

Suomalaisen kenttäkeittimen perusmalli M/29 eli soppatykki oli armeijan tärkeimpiä varusteita. Hevosvetoinen ja puulämmitteinen kenttäkeittiö suunniteltiin Suomessa 1920-luvun lopulla. Kenttäkeittiö mahdollisti lämpimän ruuan valmistukseen kenttäolosuhteissa ja sillä oli tärkeä merkitys sodankäynnissä.

Naamioitu kenttäkeittiö YH:aikana 1939

Kenttäkeittiökorsu talvisodan aikana 1940

**KUNNIAKÄYNTI ÄSSÄN MUISTOMERKILLÄ
PERJANTAINA 13.3.2026 JÄRJESTETÄÄN
PERINTEEN MUKAISESTI.**

Tilaisuus alkaa Ässän patsaalla Kalliossa Alli
Tryggin puistossa klo 13:00.

Ohjelma

Avas: Perinnetoimikunnan puheenjohtaja Ilpo
Valtaoja

Hiljainen hetki: Kirkkoherra Riikka Reina

Puhe: Kaartin pataljoonan komentaja Antti
Montonen

Seppeleet ja kukkatervehdykset

- ÄSSÄ-rykmentti
- Helsingin kaupunki
- Kaartin Jääkärirykmentti
- Veteraanijärjestöt
- Killat
- Stadin Slangi ry
- Ässän omaiset ja ystävät

Loppusanat: Petteri Kaukoranta
Päättösoitto Signalisti / Kaartin Soittokunta

Muistotilaisuuden jälkeen on perinteinen
asevelitapaaminen ravintola Juttutuvassa
Säästöpankinranta 6 ÄSSÄn sopan merkeissä.
Tilaisuus on omakustanteinen.
Perinnetoimikunta toivoo runsasta osallistumista
tapahtumaan.

Ässä-rykmentin symbolina on tämä haavoittunut
leijona, kuvanveistäjä Aarre Aaltosen muovaama
reliefi.

Hyvät ÄSSÄN YSTÄVÄT!

Valitettavasti paperinen PEIKKOSOTURI on tullut
tiensä päähän. Postituskustannusten nousu on
ylittänyt rajan, johon meillä on mahdollisuus

Kiitämme niitä lukuisia lahjoittajia, joiden ansiosta
tämä viimeinen paperinen versio on mahdollista
julkaista. Jatkossa julkaisemme PEIKKOSOTURIN
sähköpostin liitteenä

Sähköpostiversio tulee olemaan edeltäjänsä
laajempi, sillä sivumäärän kasvu ei aiheuta
lisäkustannuksia postimaksujen muodossa.

Muista liittyä postituslistalle!

assarykmentti@gmail.com

PEIKKOSOTURIT löytyvät myös meidän
kotisivuiltamme assarykmentti.fi

**PERINNETOIMIKUNTA EI KOSKAAN LUOVUTA
YHTEYSTIETOJANNE KOLMANNELLE OSAPUOLELLE.**

Perinnetyötä tukevat

AUTONVUOKRAUS

finrent.fi

info@finnrent.fi

Varauskeskus 0400-188858

topmainos.fi

Koskelonkuja 1 A 6–8

02920 Espoo

vaihde 09-862 862

Korjausrakentamiseen erikoistunut rakennusliike

Toimitus

Esa Jansson

assarykmentti@gmail.com

Kari Björn

peikkosoturi.assajr11@gmail.com

www.assarykmentti.fi